

DE NIEUWE COLLEGA

Tammy Cohen bij Boekerij:

De afdeling
De nieuwe collega

TAMMY COHEN

DE NIEUWE COLLEGA

Nieuwe baas. Nieuwe regels.

Wie kun je nog vertrouwen?

Eerste druk 2017
Tweede druk 2019

ISBN 978-90-225-8522-1
ISBN 978-94-023-0844-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *When She Was Bad*
Oorspronkelijke uitgever: Transworld, an imprint of Penguin Random House
Vertaling: Els Franci-Ekeler
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Rekha Garton / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2016 Tammy Cohen
Nederlandstalige uitgave © 2017 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Michael

Anne

Stel je voor dat iedereen het letsel in ons binnenste kon zien. Stel je voor dat dat zichtbaar was, zoals smokkelwaar in scanners op luchthavens. Hoe zou je je voelen als je door de stad liep terwijl je dat bij iedereen kon zien – al het leed, al het verraad, alle dingen waardoor mensen in hun waarde worden aangetast; alle vervlogen dromen en gebroken harten. Hoe zou het zijn als we konden zien hoe we vanbinnen door het leven zijn gevormd? De mensen die we zijn, onder onze huid.

Daar moest ik aan denken toen ik je zojuist op het nieuws zag. Ik herkende je meteen. ‘Zo’n doodnormaal iemand,’ zeiden die mensen. ‘Niet te geloven dat zo iemand tot zoiets afschuwelijks in staat is.’

Toen Barbara Campbell me vanmiddag een sms’je stuurde dat ik naar het nieuws moest kijken, begreep ik eerst niet waarom. Het nieuws ging over de gebruikelijke onderwerpen – de strijd om het leiderschap van de Republikeinen, de olieprijs, Syrië, Rusland. Niets wat mij persoonlijk raakte. Ik vroeg me af of Barbara een beetje seniel aan het worden was. Ze is een poosje geleden gepensioneerd, dus het zou kunnen. Toen bedacht ik dat ze, omdat zij in Engeland woont, natuurlijk het Engelse nieuws bedoelde. Dat vond ik nog veel eigenaardiger. Uiteindelijk moest ik Shannon erbij ha-

len. Ze kwam na haar werk even langs en had binnen vijf minuten een kabeltje gezet tussen mijn laptop en de televisie, zodat ik de BBC live kon volgen.

Ik wachtte tot ze weer weg was voordat ik het nieuws aanzette. Voordat ze vertrok omhelsde ze me langdurig, zoals ze altijd doet, en ik was haar daar opnieuw dankbaar voor. Veel dochters ontgroeien zulk hecht contact als ze ouder worden, precies zoals ikzelf, nadat ik de specifieke geur van mijn moeder had leren herkennen als de uitgezwete drank van de avond ervoor. Ouders zijn altijd een teleurstelling voor hun kinderen, dat hoort bij de rol die ze in ons leven spelen. Maar Shannon heeft het me nooit kwalijk genomen.

Barbara's sms'je had me al doen vermoeden dat het geen goed nieuws zou zijn, maar toen ik de foto's zag en hoorde wat je had gedaan... Het scheelde niet veel of ik had een groot glas wijn ingeschonken, het in één keer leeggedronken en met een klap neergezet, zoals je in een bar een straffe borrel achteroverslaat. In plaats daarvan haalde ik diep adem en probeerde tot tien te tellen voordat ik uitademde, terwijl op het scherm een vrouw in een blauwe regenjas voor een gerechtsgebouw stond en de naakte feiten van je zaak opsomde.

'Voor de rechtbank gedaagd,' zei de mond met de dunne lippen van de vrouw. 'Naam en adres bevestigd.' En: 'Datum van het proces vastgesteld door de rechter.' Toen schakelden de beelden over naar een brede, lommerrijke straat in Londen, waar een andere vrouw een bos bloemen toevoegde aan een indrukwekkende berg boeketten voor een glanzend zwart hek van een prachtig herenhuis. 'Een misdaad waar de hele stad door is geschokt,' zei een commentator. 'De beklaagde was een collega van het slachtoffer.' En: 'De opvallend wrede aard van de moord'. Daarna sprong het beeld weer over, ditmaal naar een modern kantoorgebouw in het financiële hart van Londen. Een jongeman, die op de stoep voor de ingang van

het gebouw werd geïnterviewd, schudde ongelovig zijn hoofd. 'Zo'n doodnormaal iemand,' zei ook hij.

Maar ik weet meer. Ik ken de waarheid. En daar heeft 'normaal' niets mee te maken.

Paula

‘Ik kan het nog steeds niet geloven.’

Paula wist dat Gill er niet mee was geholpen dat ze het bleef herhalen, maar de zin leek in haar keel te zijn blijven steken. Elke keer dat ze haar mond opendeed, kwamen dezelfde woorden eruit.

‘Als ik jou was, pikte ik dit niet, Gill. Zoek een goede advocaat en klaag ze aan.’

Typisch Ewan. Die dacht altijd dat overal iets aan gedaan kon worden. Hij was nog jong. Hij had nog niet ondervonden dat er dingen waren die je overkwamen zonder dat je er iets tegen kon doen.

‘Ik heb al gesproken met een jurist die in arbeidsrecht is gespecialiseerd. Het hoofd van HR was erbij,’ zei Gill met een dappere glimlach, al leken haar grote bruine ogen te zwemmen onder een waas van onvergoten tranen. ‘Ik zou ze voor de rechter kunnen dagen, maar het bedrag dat ze me bieden, naast de wettelijk verplichte opzegtermijn, schijnt hoger te zijn dan wat ik zou krijgen als ik een kennelijk onredelijke ontslagprocedure, zoals dat officieel heet, zou winnen, dus is het niet de moeite waard.’

‘Maar het is zo oneerlijk,’ zei Chloe, die al drie papieren zakdoekjes had verbruikt. Ze lagen voor haar op de tafel, naast een glas waar

nog een bodempje wijn in zat. ‘We zijn zo’n goed team, wij allemaal samen. Waarom halen ze ons uit elkaar?’

‘Ze zeggen dat we niet voldoende presteren, Chloe,’ zei Gill, met een verraderlijke trilling in haar stem. ‘Ze hadden een zondebok nodig, en dat ben ik.’

Paula vond dat niet helemaal juist. Ze vond het uiteraard vervelend dat Gill was ontslagen. Ze werkten nu al acht jaar samen en waren met elkaar bevriend, maar eerlijk gezegd had Gill haar taken de afgelopen twee jaar laten versloffen en dat had zijn weerslag gehad op de productiviteit en de winst. Dat ze zichzelf beschreef als een offerlam was dan ook niet redelijk.

Recht tegenover haar zat Amira, die twee gin-tonics had gedronken in de tijd die Paula nodig had gehad om met kleine slokjes een derde van haar bitter lemon naar binnen te werken. Amira boog zich samenzweerderig naar voren, waardoor de punten van haar dikke zwarte haar in een plasje bier kwamen te hangen.

‘Mark Hamilton heeft je zeker een klopje op je schouder gegeven nadat hij je de zak had gegeven, en “Even goeie vrienden” gezegd?’ vroeg ze aan Gill.

Gill kromp ineem bij de woorden ‘de zak had gegeven’ en Paula had medelijden met haar. Amira kon soms zo cru zijn.

‘Zoiets,’ antwoordde Gill zachtjes, ‘maar ik was zo beduusd dat de helft van wat hij allemaal zei niet eens tot me is doorgedrongen.’

‘Laten we allemaal weigeren weer aan het werk te gaan,’ zei Chloe, met rode wangen van oprechtheid en pinot grigio. ‘Ze kunnen ons moeilijk allemaal ontslaan.’

‘Wie weet hebben ze dat al gedaan, omdat we hier zitten en niet over ons bureau gebogen zoals gehoorzame werknemertjes betaamt,’ zei Amira.

Paula verstijfde. Ze stond helemaal achter Gill en was zonder aarzelen met haar meegegaan naar de pub toen ze daarstraks het

onthutsende bericht had ontvangen dat ze was ontslagen, maar ze mocht haar eigen baan niet op het spel zetten, nu zij thuis de enige was die geld inbracht. Zweet kriebelde op haar rug. Ze bracht heimelijk haar arm naar achteren om de stof van haar shirt van haar huid te trekken. Het was hier ook zo warm. Of niet? Paula's hormonen waren zo van slag dat ze haar lichaamstemperatuur niet meer kon beheersen. Soms had ze het binnen een paar seconden heel koud, gloeiend heet en weer ijzig koud. En soms had ze het zo warm dat het leek alsof het bloed in haar aderen kookte.

‘Sorry dat het zo lang duurde. Het Kind staat vandaag achter de bar. Hebben ze op school vandaag soms een studiedag?’ Charlie zette de glazen neer en ging zitten. Toen stak hij over de tafel heen zijn hand uit en boog zijn opvallend tengere vingers rond Gills hand.

‘Laat je niet kisten door die schoften,’ zei hij zachtjes. ‘Er zijn bedrijven genoeg die je graag willen hebben. Wij zullen je schitterende getuigschriften meegeven.’

Gill knikte met dat strakke glimlachje dat mensen tonen als ze proberen niet te gaan huilen.

Sarah verbrak de stilte die op Charlies woorden volgde toen ze ademloos, met haar mobiele telefoon in haar hand, bij de tafel aankwam.

‘Sorry. Sorry. Kinderopvangcrisis. Maar het is nu geregeld.’

Charlie pakte zijn jasje van Sarahs stoel zodat ze kon gaan zitten. Vroeger had Paula die twee benijd om hun hechte vriendschap, om hoe ze aan het eind van de werkdag altijd wegglipten om te gaan drinken en de volgende dag achter hun bureau zaten met een enorme kater en vage herinneringen aan de pubs waar ze waren geweest, de nieuwe mensen die ze hadden ontmoet en de cocktails die ze hadden gedronken. Sinds Sarah van haar zonen was bevallen, was het uit met dergelijke uitpattingen. Alles veranderde als je kinderen kreeg.

De punten van Sarahs rode haar waren in vochtige pijpenkrullen veranderd. Dan regende het zeker. Dat ontbrak er nog maar aan. Paula keek de tafel rond – Sarah, Charlie, Chloe, Ewan, Amira, Gill en zij. Gill was misschien niet de meest dynamische baas geweest, maar ze hadden het altijd uitstekend met elkaar kunnen vinden. Geen ruzies. Minimale kantoorpolitiek. Een dreamteam.

Amira's telefoon liet een luide piep horen, een bijna krijsend geluid waar ze allemaal van schrokken. Ze keek naar het schermpje. 'Jemig,' zei ze. 'Een sms'je van Juliana, die op HR werkt. Jullie raden nooit wie onze nieuwe baas wordt.'

'Wie dan?' vroegen ze in koor. Paula wierp een blik op Gill, die nog strakker glimlachte, alsof onzichtbare vingers haar lippen gestrekt hielden.

'Rachel Masters.'

Paula luisterde niet graag naar kantoorroddels, maar had de naam gehoord. Lastig. Veeleisend. Iemand die tweedracht zaait. Dat waren de dingen die over Rachel Masters werden gezegd. Toch had ze daarmee blijkbaar succes, en daar ging het uiteindelijk om.

'Wacht eens even,' zei Sarah. 'Ik geloof dat ik iets over haar gehoord heb. Iets over problemen op kantoor.'

Gill knikte. 'Dat heb ik ook gehoord.' Ze klonk bijna blij.

Paula worstelde met een nieuwe golf van hitte die ergens onder haar ribbenkast begon, rond haar longen vlam vatte en zich uitstreidde over haar schouders en hals. Angst was als een treiterend kind dat haar vanbinnen zat te knijpen. Ze zaten al meer dan twee uur in de pub, sinds Gill lijkleek en bevend was teruggekeerd van haar gesprek met Mark Hamilton, begeleid door een bewaker van de beveiligingsdienst, die erbij was blijven staan toen ze in haar glazen kantoor, dat apart stond van de kantoor tuin, haar spullen bij elkaar had gepakt. Het was bijna lunchtijd geweest, dus waren ze allemaal met Gill meegegaan naar de pub om te horen wat er was

gebeurd. Nu maakte Paula zich grote zorgen over wat Mark Hamilton, de managing director, zou zeggen als hij, zoals te verwachten was, naar hun afdeling kwam om met hen te praten en daar niemand aantrof. Stel dat hij samen met háár kwam, met Rachel Masters? Het onbehagen spreidde zich door haar lichaam als de prik, prikjes van een tatoeageenaald. Zij was het plaatsvervangend hoofd van de afdeling. Zij moest het goede voorbeeld geven.

‘Sorry, Gill,’ zei ze, terwijl ze haar hand onder haar stoel stak om haar tas te pakken. ‘Wij moeten maar eens teruggaan.’

‘Nee. We moeten hier blijven en Hamilton duidelijk maken dat hij niet kan doen wat hij wil,’ zei Ewan, die in zijn hartstocht jonger leek dan zijn achtentwintig jaren.

‘Eh, ik denk dat je er snel achter zou komen dat hij wel degelijk kan doen wat hij wil,’ zei Amira. ‘Mark Hamilton Recruitment is zijn bedrijf. De naam is een duidelijke aanwijzing.’

Uiteindelijk was het Gill die de knoop doorhakte.

‘Ik moet sowieso gaan. Ik geef mezelf een vrije middag en daarna ga ik wat mensen bellen over een nieuwe baan. Ik maak me geen zorgen. Ik ben de afgelopen jaren vaak genoeg benaderd.’

Paula had zo lang met Gill gewerkt dat ze haar stille bravoure herkende. Arme Gill. Haar gevoel van eigenwaarde moest een flinke knauw hebben gekregen. Toch was ze blij dat ze nu naar huis ging, zodat de rest weer naar kantoor kon. Paula wierp een steelse blik op haar horloge en werd een beetje misselijk van angst.

‘Kom, jongens,’ spoorde ze de anderen aan, terwijl ze probeerde haar arm los te trekken toen die in de mouw van haar regenjas bleef steken.

‘Ja, gaan jullie maar,’ zei Gill dapper. ‘Ik neem met al mijn spullen wel een taxi naar huis.’ Ze gebaarde naar de kartonnen doos met haar notitieboekjes, een paar reserveschoenen, de ingelijste foto van Gill met haar twee jonge neefjes. ‘Hou me op de hoogte van de

ontwikkelingen. Ik verwacht dagelijkse berichten van jullie allemaal, en Instagram-foto's van de beruchte Rachel Masters.'

Tegen de tijd dat ze aankwamen bij de receptie was Paula buiten adem. Ze zou eigenlijk moeten gaan sporten, dacht ze, om te proberen van de extra kilootjes af te komen die zich de afgelopen jaren ongemerkt aan haar hadden gehecht, waardoor ze zichzelf nu, op haar vijfenvijftigste, nauwelijks herkende. In de lift hield ze haar blik op de vloer gericht, uit angst haar moeder in de spiegelwanden te zien.

Waarom had ze vandaag dit afgrijselijke t-shirt aangetrokken? Het vormeloze ding was gemaakt van een dun soort katoen dat aan een klamme huid bleef plakken. Als ze had geweten dat ze vandaag zou kennismaken met haar nieuwe baas, had ze zich beslist wat netter gekleed. Dan had ze ook nooit deze zwarte broek aangetrokken. Nog een geluk dat de tailleband aan het oog werd onttrokken door het t-shirt, zodat niemand kon zien dat hij van elastiek was.

Nervus duwde ze de deur van de afdeling open, haar jas al half uit. Als Rachel Masters er nog maar niet al was. Maar een snelle blik op het kantoor dat van Gill was geweest bevestigde haar grootste angst. De deur was dicht en er zat iemand in het kantoor.

Vijf minuten zat Paula achter haar bureau te dubben wat ze moest doen. De luxaflex was dicht, maar er zaten smalle spleetjes tussen de lamellen, waardoor ze een glimp opving van een vrouw die gebogen zat over het bureau dat vanochtend nog bezaaid was geweest met Gills spullen. Haar gezicht werd half verborgen door glanzende, donkere lokken. Paula kon haar niet helemaal zien, maar zag wel dat Rachel Masters zeker tien, en misschien wel vijftien jaar jonger was dan zichzelf. Dat hield in dat Paula het voordeel had van haar ervaring. Rachel zou blij zijn met een stel bekwame handen.

Dat schonk haar nieuwe moed. Ze wierp nog een blik op zichzelf en voelde zich ontspannen. Rachel Masters zat daar zo eenzaam in

dat kantoor. Ze was waarschijnlijk nog nerveuzer dan het team en hoopte vast dat iemand zich aan haar kwam voorstellen. En omdat Paula het plaatsvervangend hoofd was, moest zij dat zijn.

Ze haalde diep adem en stak de paar meter blauw tapijt over naar het kantoor van haar nieuwe baas.

‘Ja,’ hoorde ze in antwoord op haar klopje.

Ze ging naar binnen.

‘Ik wilde je graag welkom heten...’

‘Trekt het personeel hier altijd twee uur uit voor de lunch?’

Rachel keek niet op, en Paula voelde de glimlach op haar lippen versterven.

‘Nee. We waren alleen...’

‘Zou je iedereen even bij elkaar willen roepen? Ik heb jullie het een en ander te zeggen.’

‘Natuurlijk. Op de afdeling?’

Eindelijk keek Rachel op naar Paula, met fletsblauwe ogen, omlijst door puntige zwarte wimpers. Paula voelde haar wangen gloeien.

‘Tenzij we bij elkaar op schoot gaan zitten, krijgen we nooit zeven mensen in dit kantoor, dacht je ook niet?’

Rachels mond, een streep rode lippenstift, rekte zich tot een starre glimlach.

Paula was zich bewust van het zweet dat in haar oksels kriebelde en nam zich voor haar armen tegen haar lichaam gedrukt te houden.

‘Doe ik meteen. Je zult zien dat we een heel vriendelijke ploeg zijn.’

‘Ik ben hier niet om vrienden te maken.’

Anne

Ik was geschokt, de eerste keer dat ik haar zag. Zo naïef was ik. Ik had gedacht dat wat haar was overkomen op de een of andere manier op haar huid afgedrukt zou staan. Ondanks mijn langdurige opleiding, alle colleges, alle uren die ik in de kliniek had doorgebracht en de avonden dat ik me over mijn studieboeken had gebogen, dacht ik dat je door zoiets wel getekend moest worden.

Als ik nadenk over de jonge vrouw die ik toen was, de jonge vrouw die op die eerste ochtend door de armetierige achteringang van het opleidingsziekenhuis naar binnen glipte om te ontkomen aan het groepje verslaggevers bij de hoofdingang, en zich heimelijk heel gewichtig voelde toen ze haar identiteitskaartje liet zien aan de agent die bij de liften op wacht stond, lijkt het net of ik dat niet ben, maar heel iemand anders. Een principiële vrouw, ambitieus genoeg dat ze zich zorgen maakte dat ze vanwege haar lange blonde haar niet serieus zou worden genomen, en ijdel genoeg dat ze het evengoed niet liet knippen. Een vrouw die niet vaak glimlachte, maar van wie je wist dat ze het meende als ze het deed.

Tegenwoordig is mijn glimlach een tic. Ik besef nauwelijks dat ik het doe.

In de lift naar boven was ik nerveus en opgewonden. Ik had dat

gejaagde gevoel dat je krijgt als je zowel trots bent – *ik moet goed in mijn werk zijn* – als angstig – *stel dat ze ontdekken dat ik toch niet zo goed in mijn werk ben?* Net zoals de meeste vrouwen die een bepaald niveau van succes bereiken, maakte ik me zorgen dat ik ontmaskerd zou worden als een bedriegster.

Ik wist niet waarom ik was gekozen. Mijn PhD over de langetermijninvloed van acuut trauma bij minderjarigen was plaatselijk goed ontvangen. De universiteitsuitgeverij had het proefschrift in boekvorm uitgegeven en het verkocht niet onaardig voor een wetenschappelijk boek. Ik was bezig carrière te maken, maar ik was geenszins een autoriteit. Na al die jaren voel ik me nog minder een deskundige, ondanks alle titels achter mijn naam en het hoekkantoor met mijn naam op de deur en de planken met de buitenlandse uitgaven van mijn boeken, die daar in het gelid staan als trofeeën. Als je ze een voor een zou wegnemen, deze uiterlijke kenmerken van kennis, zou eronder dan nog iets overblijven?

Volgens de geruchten die destijds op de faculteit de ronde deden hadden professor Kowalsky en ik een verhouding, wat de reden zou zijn waarom hij mij als zijn assistent had gekozen voor een van de twee assessments. Van dergelijke geruchten was geen sprake aangaande zijn keus van Dan Oppenheimer als assistent voor het andere. Dan zat op hetzelfde niveau als ik, maar had veel meer ambitie en schreef gerenommeerde artikelen voor diverse internationale vakbladen. Dat de geruchten over mij en Kowalsky waarschijnlijk van Dan zelf afkomstig waren, maakte het niet minder pijnlijk.

Professor Kowalsky stond te wachten in de lobby. Ik zeg lobby alsof het om een indrukwekkende hal ging, maar toentertijd was niets indrukwekkend. Een paar vierkante meter met vale tapijttegels en een eenvoudige plafonddlamp. Ed Kowalsky stond daar met een klembord in zijn handen en al zijn tanden ontbloot. Hij probeerde de indruk te wekken dat het een dag als alle andere was, maar werd

verraden door zijn handen, die steeds weer omhooggingen om door zijn haar te kammen. Hij was trots op dat haar.

‘Dr. Cater,’ zei hij. En toen: ‘Anne.’ Hij hield mijn hand tussen de zijne als een droogbloem tussen boekdelen.

‘Professor Kowalsky.’

‘Ed.’

‘Ed. Ik wilde je graag zeggen hoe fijn ik het vind dat je me deze gelegenheid biedt. Voor een zo ruchtbare zaak als deze moeten mensen in de rij hebben gestaan om de kans te krijgen met jou te mogen werken.’

‘O, hemeltje, ja.’

Zo sprak hij.

‘Maar weet je, Anne, jij hebt de juiste researchachtergrond en, nog belangrijker, jij hebt praktijkervaring in de behandeling van posttraumatische jonge kinderen. Er zijn inderdaad hoger opgeleide mensen die er alles voor over hadden gehad om aan deze zaak te mogen werken, maar ik wil er zeker van zijn dat dit gaat om het kind en om wat voor het kind het beste is, niet om beroepsgego. Ik wil volgend jaar niet een boekwinkel binnenlopen en een exposé over deze zaak zien dat is geschreven door iemand die iets anders voor ogen had dan het helpen van de patiënt.’

Met andere woorden, hij had me gekozen omdat ik niet zou proberen munt te slaan uit zijn zaak. Ik stond te laag in de rangorde om een bedreiging te vormen. Maar dat deed me niet. Ik voelde me geveleid door zijn waardering. En opgewonden dat me een kans werd geboden te werken met een zo beschadigd kind, en te assisteren bij het repareren van een deel van de schade.

De gang van de psychiatrische afdeling van de La Luz City University Medical Facility was toen nog heel steriel. Sindsdien zijn de muren geschilderd in een zachte roomwitte tint en hangen overal ingelijste kunstwerken. We hadden een memo ontvangen voordat

die werden opgehangen, met de vraag of we ze voldoende ‘non-stimulerend’ vonden. Daar maakten we nog een poosje grapjes over. ‘Mooi jasje,’ zeiden we, ‘maar weet je zeker dat het voldoende non-stimulerend is?’

Als ik erbij stilsta dat ik hier na al die jaren nog steeds zit, krijg ik het soms heel benauwd. In de bovenste la van mijn bureau ligt zelfs een papieren zak om in te ademen als ik ga hyperventileren.

Kamer 238 was de meest kindvriendelijke van alle spreekkamers. Daar stonden grijsbektele stoelen en een lage tafel in plaats van een bureau, en een dossierkast in de hoek bevatte zorgvuldig gekozen speelgoed. Op de lage tafel lag een stapel kinderboeken. Bovenop lag het *Sesamstraat*-jaarboek, waarvan de harde kaft al danig versleten was. Tegen de achterwand stond een boekenkast met nog meer boeken en, discreet in de hoek, een bandrecorder.

‘Zoals je weet zijn wij hier niet om te behandelen, maar om een assessment te maken,’ zei Ed Kowalsky. Hij stond voor het raam; de luxaflex verdeelde het uitzicht op het uit beton en glas opgetrokken gerechtsgebouw aan de overkant van de straat in gelijkmatige horizontale strepen. Ik zag dat hij te nerveus was om te gaan zitten. Zijn handen gingen steeds naar zijn haar. Hij kamde erdoorheen, streek het glad, schikte het. Kamde, streek, schikte.

‘Met dat in gedachten stel ik voor tijdens de sessie geen aantekeningen te maken. Alles wordt uiteraard op de band opgenomen. Als Laurie weer weg is bespreken we de sessie en maken we een verslag.’

In het nieuws werd ze ‘de minderjarige’ genoemd, of ‘Kind L’. Haar broer David, wiens psychiatrisch assessment gelijktijdig met het onze werd uitgevoerd door Ed en Dan Oppenheimer, was Kind D. Ik schrok toen ik Lauries naam hoorde. Ik geloof dat ik haar pas op dat moment voor het eerst zag als een kind, en niet als een geval. Het besef dat een levende persoon had doorstaan wat zij had door-

staan, had gezien wat zij had gezien, bezorgde me een pijnlijk beklemmend gevoel in mijn borst. Wat deed zoiets met je?

Opeens was ik me er scherp van bewust dat dit ver boven mijn kunnen lag.

Een kloppje op de deur.

‘Binnen,’ zei Ed Kowalsky en ik zag hem zijn glimlach ontsluiten.

Als eerste kwam een vrouw van middelbare leeftijd binnen. Ze had een vollemaansgezicht en glad bruin haar dat ze achter haar oren had gestreken. Ze droeg een ruimvallende roomwitte bloes van het soort linnen dat snel kreukt en een halflange bruine rok die tegen haar dunne, vleeskleurige panty schuurde, wat rond haar benen statische elektriciteit veroorzaakte. Ze had een grote linnen tas over haar schouder, en aan haar andere arm beet een dun leren horlogebandje in haar pols, waardoor het bleke vlees aan weerskanten ervan opbolde. Aan het eind van die arm waren haar mollige vingers rond de hand van een kind geklemd.

‘Hallo. Ik ben Debra Albright van de kinderbescherming. En dit is Laurie.’

Je denkt vast dat ik maar wat zeg, maar ik zweer dat op het moment dat dat kleine persoontje achter de maatschappelijk werkster aan de kamer binnenkwam, de temperatuur een paar graden zakte. Kou prikkelde in mijn nek, ofschoon het een zwoele herfstdag was.

‘Dag, Laurie.’ Ed ging met krakende knieën op zijn hurken zitten en stak zijn hand uit.

Het meisje liet een verlegen glimlach zien en opeens was het alsof er onder haar huid een lichtje werd aangestoken. Zonder haar maatschappelijk werkster los te laten, gaf ze professor Kowalsky een hand. Hij wierp een zijdelingse blik op mij, zo vluchtig dat ik die zou hebben gemist als ik met mijn ogen had geknipperd, maar ik wist precies wat die betekende. Ondanks alles wat haar was overkomen,

alle horror waarvan ze getuige was geweest, schrok Laurie niet terug voor menselijk contact.

Het was een hoopvol teken.

In het licht van alles wat er daarna gebeurde, besef ik nu hoe scherp we op dergelijke tekenen letten, en hoe kwetsbaar we daarvoor werden.

En hoe gevaarlijk.

Amira

Paula maakte een nerveuze indruk toen ze naar buiten kwam. Amira boog onmiddellijk haar hoofd en keek fronsend naar haar computerscherm, alsof ze geconcentreerd ergens mee bezig was en niet al die tijd naar de glazen wanden van het kantoor van de baas had zitten kijken om te zien of ze kon liplezen wat er werd gezegd.

‘Jongens, mag ik even jullie aandacht?’

Paula stond een beetje schutterig aan de rand van de kantoortuin en probeerde zich voor iedereen verstaanbaar te maken. Ze hief haar hand half op en liet hem meteen weer zakken terwijl ze een kleur kreeg, maar niet voordat Amira een glimp had opgevangen van de donkere zweetplekken in de oksels van haar bleekblauwe t-shirt. Die arme Paula had het moeilijk de laatste tijd, al zou ze dat zelf nooit toegeven.

‘Kunnen jullie even hier komen? Rachel wil iets zeggen.’

‘Zeker “Hier is je ontslagbrief”,’ mompelde Charlie.

Amira’s hart miste een slag. Alhoewel ze allemaal zwartgallige grapjes hadden gemaakt over mogelijke ontslagen toen ze van de pub terug naar kantoor waren gelopen, was Amira doodsbang dat zij inderdaad de laan uit gestuurd zou worden. Haar angst was tweehonderdvijfentwintigduizend pond groot. Zo hoog was de hypo-

theek die ze Tom min of meer had gedwongen af te sluiten, zodat ze eindelijk een eigen appartement konden kopen. Zonder haar salaris konden ze daar niet blijven wonen. En gezien de situatie op de arbeidsmarkt zat het er niet in dat ze van de ene op de andere dag een nieuwe baan zou vinden. Tom en zij hadden de laatste tijd voortdurend ruzie, gedeeltelijk vanwege de financiële druk die de verhuizing met zich had meegebracht, maar ook door de spanningen die werden veroorzaakt door haar altijd zeurende moeder, die niet begreep waarom zij niet bij haar wilden blijven wonen. Als Amira haar baan kwijtraakte, zou dat wel eens de laatste druppel kunnen zijn.

De deur van het kantoor dat in Amira's ogen nog steeds van Gill was ging open, en Rachel Masters kwam naar buiten. Ze was ontegenzeggelijk een aantrekkelijke vrouw, met sluijk zwart haar tot over haar schouders, jukbeenderen zo scherp als Toblerones, een oesterkleurige zijden bloes die ze in haar nauwsluitende kokerrok droeg, en afgetrainde sportbenen die eindigden in pumps met zulke hoge hakken dat Amira nu pas beseftte hoe klein ze moest zijn zonder die schoenen. Haar gezicht had de gezonde, frisse uitstraling die alleen met make-up van goede kwaliteit te bewerkstelligen was, en ze gebruikte een parfum met een heel aparte geur die Amira niet kon thuisbrengen. Muskusachtig, rokerig, vrij overheersend. Ze moest er iets van hebben opgedaan voordat ze het kantoor uit kwam, dacht Amira. Een vorm van jenevermoed. Ewan was er duidelijk van onder de indruk. Hij was een lange jongen, maar rechtte zijn rug nog iets meer toen de nieuwe baas hem passeerde, en zijn knappe jongensachtige gezicht draaide met haar mee, alsof er een onzichtbaar draadje aan was bevestigd. Eikel. Toch kon je hem dit net zomin aanrekenen als je het een jong hondje kwalijk kon nemen dat het tegen je opsprong. Amira wist dat zij de naam had te openhartig te zijn en had daardoor een zwakke plek voor Ewan en zijn totale gebrek aan arglistigheid.